

“Frici”

Motto: Strig! Strig până mă rup în bucăți!

Piesă într-un act

Personaje

Iulia – 30 de ani – frica de întuneric

Alexandra – 30 de ani – frica de mâncare

Dana – 30 de ani - frica de iubire

Raluca – 30 de ani – frica de boli

Nicoleta – 30 de ani - frica de înălțime

Dan, Vanzatoarea, Psihologul, Colega 1, Colega 2, Colega 3, Mama, Tata, – sunt persoane care pot sa apara, dar pot fi jucate, la fel de usor, si in absență.

Aceleași actrițe pot juca, prin rotație, mai multe personaje dintre cele care apar pentru a da viața dialogurilor/poveștilor relatate.

Decorul este simplu: un spațiu gol, scaunele așezate cu fața la scenă, despărțite, fiecare, de câte un paravan, astfel încât să putem vedea un decor de tip vagon. O cameră amenajată ca pentru un grup de sprijin. În funcție de alegerea regizorală, se poate sugera că este vorba despre un centru pentru grupuri de sprijin.

Cele 5 personaje se afla așezate pe scaune, într-o lumină slabă, caldă. Unele dintre ele se dezinfectează, altele butonează telefonul, altele se foiesc sau se uită insistent la ceas. Acțiunea se desfășoară în cadrul unui grup de sprijin pentru anxietate socială, în așteptarea coordonatorului. Totodată, fiecare mic spațiu în sine reprezintă și spațiul personal al personajului.

Deși personajele nu se văd între ele și fiecare își desfășoară acțiunile independent de prezența celorlalte, povestea curge fără întreruperi, iar pe alocuri, anumite destăinuri stârnesc reacții colective.

Dana e îmbrăcată și machiată foarte strident, dar e o prezență foarte plăcută. Alexandra e îmbrăcată simplu, o pereche de blugi, un tricou albastru, o pereche de adidași - și tine în brațe un rucsac mic, urban. Nicoleta e foarte serioasă, îmbrăcată în cămașă, costum, pantofi înalți, nu zâmbește, e suspicioasă și se uită insistent la ceas. Iulia are un aspect foarte fresh, de adolescentă, poartă o salopetă de blugi și teniși roșii, are căști pe urechi, bate din picior pe un ritm muzical auzit numai de ea. Raluca se dezinfectează insistent și încearcă să atingă cât mai puțin din scaunul pe care-l ocupa.

Pe fundal se aude o prezentare a grupului de sprijin, vocea vorbește foarte clar și foarte rar.

Bine ai venit! Acest grup de sprijin și auto-ajutor este conceput pentru a îmbina experiența colectivă, abilitățile de adaptare și ideile participanților grupului. Pentru că rezultatele să nu întârzie să apară, regula de bază este sinceritatea. Așadar, simte-te liber să lași aici toate grijile și fricile tale de zi cu zi. În doar câteva minute vom începe ședința. Relaxează-te, fii comod, respiră adânc și eliberează-te de orice emoție negativă. Ție...de ce îți este frică?

Fetele ascultă mesajul și continuă să aștepte. În maximum un minut, mesajul se repeta, însă nimeni nu intra în cameră.

Bine ai venit! Acest grup de sprijin și auto-ajutor este conceput pentru a îmbina experiența colectivă, abilitățile de adaptare și ideile participanților grupului. Pentru că rezultatele să nu întârzie să apară, regulă de bază este sinceritatea. Așadar, simte-te liberi să lași aici toate grijile și fricile tale de zi cu zi. În doar câteva minute, vom începe ședința. Relaxează-te, fii comod, respiră adânc și eliberează-te de orice emoție negativă. Ție...de ce îți este frică?

Dana răspunde și începe să povestească. Odată deschisă conversația, povestea merge firesc mai departe.

Lumina crește

Dana

De iubire! Când eram mică...taică-meu mi-a zis că e ok să fiu feminină, dar nu prea aranjată. "Dacă exagerezi cu îngrijirea...bărbații nu mai văd în tine decât un trofeu, o bifă". Așa zicea. Lasă iubiții și vezi-ți de școală, după 18 ani ai timp și de iubire. Colegele tale sunt niște ușuraticе. Mă gândeam nonstop la relații, dar mi-era prea frică de ele. Mi-era frică să nu cumva să mă fac de rușine, să râdă lumea de mine.

La școală, în clasa a II-a, Andreea m-a tras de păr în timpul orelor și m-a strigat păduchioasă, doar pentru că purtam părul scurt. Așa că am oprit-o, la finalul zilei, după ce toată lumea a plecat - și am tuns-o cu o foarfecă de lucru manual.

Apoi, eram amândouă păduchioase. Sau pur și simplu tunse scurt.

Eu - pentru ca tata mă voia baiat. Sau, in orice caz, nu ma voia prea feminină. Ea - pentru că nu stia să-și țină gura.

Mi-e frică să fiu frumoasă. Să mă aranjez. Am 30 de ani și mi-e frică să nu cumva să fiu luată drept o femeie ușoară.

(suna telefonul Danei)

Tata

Bună, Dana. Cum ești? Tata sunt.

Dana

Cum știi, tata, veșnic ocupată.

Tata: Foarte bine, foarte bine. Eu și mama ne facem griji pentru tine...

Dana

De ce?

Tata

Știi tu...timpul trece, munca rămâne, dar munca nu-ți ține de urât, noaptea, când ajungi acasă. Cât mai copilărești?

Dana

Nu copilăresc, tata, dar...

Tata

Știi cum e...dacă la 30 de ani nu ai măcar o relație stabilă, e foarte interpretabil. Bărbații te văd o pradă, se distrează și trec mai departe. Trebuie să începi să îți petreci timpul cu unul dintre cei care-ți bat la ușă și cu inelul în buzunar, nu doar cu sticla de vin.

Dana

Doar știi că nu beau...hai, nu va mai faceți atâtea griji inutile!

Se reade prezentarea

În doar câteva minute, vom începe ședința...

Dana

Tata, nu mai pot vorbi, trebuie să închid.

Tata

Ce se aude? Unde ești?

Dana

Tata, nu mai am baterie!

Relaxează-te, fii comod, respiră adânc și eliberează-te de orice emoție negativă.

Tata

Relaxează-te? Dana, unde ești? De ce nu ești la muncă?

Dana

Tata, nu e ceea ce pare, nu pot vorbi acum...nu mai am baterie! (închide telefonul)

Scuze, tata...era. Sună mereu de pe numere necunoscute, ca să mă prindă pe picior gresit. Am crezut ca e Dan, un tip care mi-a dat întâlnire. De-asta am răspuns.

Ție...de ce îți este frică?

Iulia

Mi-e frică să dorm cu lumina stinsă și mi-e și mai frică să spun asta cuiva. Când eram mică, tata insista să îmi stingă lumina. Îmi spunea întruna că e rușine ca o fetiță de 5 ani să mai doarmă cu veioza aprinsă. Că o să le spună celorlalți - și ei vor râde de mine.

Îmi imaginam cum stau toți cunoscuții noștri în cerc și râd de mine arătându-mă cu degetul. Mi-era frică să nu cumva să se afle la grădiniță și să râdă și acolo copiii de mine. Să nu cumva să mă fac de rușine. Mă gândeam că nimeni nu s-ar mai fi jucat cu mine – și stingeam

veioza. Mă băgam toată sub plapumă, de teamă să nu mă cuprindă întunericul cu gura lui mare, și strângeam bine ochii, ca să nu-mi apară în fata cine știe ce figuri înspăimântătoare.

Apoi, îmi imaginam cum ies armate de gândaci și tot felul de miriapode de sub pat și încep să urce în pat - zguduindu-l, îmi imaginam că intră pe sub plapumă, pătrund pe sub pijamale, îmi intră în șosete, în buzunare, în felul de miriapode de sub pat și încep să urce în pat – zguduindu-l. Îmi imaginam că intră pe sub plapumă, pătrund pe sub pijamale, îmi intră în șosete, în buzunare, în urechi, în gură, în nas, îmi mișună prin păr și mă acoperă cu totul. Mi-era îngrozitor de frică să adorm așa, fără lumină, dar și mai rușine să se afle că dormeam cu lumina aprinsă. Nu știam cum era mai bine, eram mereu foarte confuză și frica se accentua în fiecare seară.

Mi-e frică să dorm cu lumina stinsă. Am 30 de ani și mi-e frică să dorm cu lumina stinsă. M-am gândit să mă duc la psiholog, dar mi-e rușine. Mi-e rușine că va râde de mine, chiar dacă nu în față. Va râde acasă, cu familia lui. Mă gândesc numai la asta. Pun mâna pe telefon, vreau să-mi fac o programare, dar inima îmi bate atât de tare...încât nu suport să aud cum sună. Închid imediat ce începe să sune. Chiar și înainte să sune, uneori. Am ales să vin aici. Sufăr de anxietate.

Alexandra

Sufăr de anxietate. Din cauza mâncării disponibile în comerț. Și, sinceră să fiu, cu mâncarea din ziua de azi... nici nu mă mir. Ai toate șansele să găsești fragmente de gândaci în pâine, fructe roase de șoarecii din depozite – sau căcăreze în brânza de capră. Puiul e injectat, iaurturile sunt pline de zahăr, tonul din conservă e - de fapt – carton îmbibat în ulei de-ăla ieftin, cancerigen.

Când eram mică...mama-mi dădea să mănânc doar fructe și legume crescute în grădină. Nu mă lăsa să mă ating de nimic din comerț, am descoperit ciocolata la 12 ani, când am gustat - de rușine, să nu mai râdă colegii de mine la școală. Îmi spunea aproape zilnic să evit să gust din orice mi-ar putea servi colegii sau alți necunoscuți – pentru că ei vor muri rapid. De cancer. Din cauza alimentației nesănătoase.

Alexandra (cu ochii în telefon)

Am văzut o ofertă la un pui crescut în curte, fără să fie îndopat forțat. Zice că e hrănit natural, cu furaje, că ar fi crescut în ritmul lui, arata bine în poză, e galben, nu pare plin de apă sau injectat.

Mama

N-ai de unde să știi. Eu nu cred ce zic ăștia. Mai bine să mori de foame, ascultă-mă pe mine, decât de cancer, de la mâncarea din oraș.

Alexandra

L-am putea găti acasă, nu știu. Să încercăm?

Mama

Vezi-ți de treabă. Găsim noi ceva, niște fructe proaspete, dar nu din comerț.

Alexandra

Da, ai dreptate...hai ...că vedem.

Mi-era frică de de moartea din cauza mâncării otrăvite, îmi imaginez cum viermii îmi mănâncă din intestine și devin din ce în ce mai mică și mai slabă. Mi-e frică de mâncarea în care se baga cancer. Am 30 de ani și mi-e frică de mâncare.

Nicoleta

Când eram mică, părinții îmi spuneau mereu că trebuie să fiu la înălțime. Mai sus decât toți ceilalți. Îmi desenau o piramidă și îmi explicau că trebuie să urc pe ea, treaptă cu treaptă, până când ajung să îi privesc pe toți de sus. Îmi spuneau că pot călca inclusiv pe cadavre, dacă e cazul, ca să ajung cel mai sus. Îmi imaginam înălțimi colosale, blocuri zgârie nori și munți înalți.

Îmi imaginam cum fac eforturi enorme... să urc. Mi-era teamă că nu cumva să cad. Părinții mei râdeau de mine și îmi spuneau că o să înțeleg mai târziu ce e cu înălțimile. Toți anii de școală, apoi și de facultate - am auzit că trebuie să fiu la înălțime. Să am cele mai mari note, să-i întrec pe ceilalți.

În cartier, vecinii făceau comparații între copii. Vorbeau despre cine învață bine, cine nu, cine o să ia coronița la finalul anului și cine e codașul clasei. Nu știu de unde, dar aveau informații exacte despre fiecare.

Vecina 1

Ai văzut că nepoata vecinei nu a luat coroniță? Nici n-o să intre la liceu bun.

Vecina 2

O scursură, la fel ca maică-sa. Umblă teleleu, la ce să te aștepti? Aschia nu sare departe de trunchi.

Vecina 3

Lăsați copiii în pace, ce, noi am fost numai premiante?

Vecina 1

Eee, erau alte vremuri, acum numai cine nu vrea nu învață!

Nicoleta

Da, sigur.

Principala grija oamenilor era să știe dacă ai intrat la cel mai bun liceu din oraș. Nu știu dacă e la fel în toată lumea. La noi...astea sunt lucruri care încă mai contează. Mai ales pentru cei care n-au ieșit niciodată mai departe de capătul străzii lor, care au adunat mai multe ziare locale decât cărți. Ei sunt cei mai aprigi judecători.

M-am luptat cu înălțimile toată viața.

Dana

Am stat vreo oră jumate în oglindă, m-am aranjat pentru întâlnirea cu Dan...care a fost mare fiasco. "Mai întâi de toate, zice el, aș dori să-ți spun că ești mult mai frumoasă în realitate decât în pozele de pe Facebook. În fine, n-am zis nimic, m-a lăsat fără cuvinte, sincer. Ne-am așezat la masă, s-a grăbit să-mi recomande ceva. Evident că eu am schimbat imediat comanda. Cu un burger, cartofi cu usturoi și o cola. Am anunțat și pentru o porție de papanași, ca să fie gata, să nu aștept și după ei. Pe el l-a amuzat.

(pe fundal, auzim în surdina Summertime Summertime – Ella Fitzgerald. Scena poate fi atată povestită de Dana, dar și redată, alături, într-un spot rosu, cu Dan ca personaj prezent)

Dan

Îmi plac femeile care nu sunt prea prețioase.

Dana

Cum adică..prețioase?

Dan

Adică...uite, astea ca tine, care nu se ascund după o foaie de salată cu lămâie stoarsă. Care mănâncă tot ce le place și nu încearcă să pară altceva decât sunt – nici măcar la prima întâlnire.

Dana – zâmbește tâmp

Dan

Îmi place că ești o femeie puternică, directă,. Ești mișto, îmi placi mult. Îmi place relaxarea ta.

Dana

Dar eu...numai relaxată nu eram.

Îmi tot făcea complimente și eu mă simțeam cum mă cuprindea anxietatea. Asta e chiar tâmpit? Mă place și nearanjată, și fără să mănânc salata și sa beau apă plată cu lămâie?

Dan

Da, adică îmi placi oricum. Și nearanjată, și fără să mănânci salată și să bei apă plată cu lămâie.

Dana

Aveam senzația că îmi citește gândurile, îmi răspundea la tot ce gândeam. Aproape că intrasem în panică, aveam palmele transpirate și mă cuprinsese o amețeală soră cu vertijul ăla care te trimite la urgențe. Am început să plescăi și să îmi ling degetele foarte sonor.

Mi se pare mai sigur să sperii bărbații mâncând urât și lingându-mi degetele. Dar el nu se speria, continua să se amuze - într-un mod pozitiv. Se simțea din ce în ce mai bine și mai în largul lui, iar eu din ce în ce mai incomod și, contrar aparențelor, tot mai crispată. Când a început să aducă vorba de sex, aproape că am simțit cum îmi cade cerul în cap.

Dan

Am putea muta conversația asta la mine acasă, dacă vrei. Am un vin bun. Sau luăm unul din drum și mergem la tine, eu oricum nu locuiesc singur. Dar pot să dau un mesaj și să rezolv asta. Cum vrei tu.

Dana

Și mi-a zâmbit, după care m-a fixat cu privirea.

M-am scuzat că mă duc până la baie și m-am cărat cu primul autobuz direct spre casă! Oricum suna penibil Dan + Dana = dandana, deci e clar, n-avea ce să iasă. Mi-e frică de relații, nu vreau să par o femeie ușoară!

Iulia

(discursurile Iuliei pot fi însoțite de lumini care pâlpâie)

M-am hotărât să merg la psiholog. Am reușit să-mi fac programarea aia, deși îmi transpirase mâna pe telefon și-mi curgeau ape reci pe șira spinării. Cred că m-am bâlbâit toată în conversația. Pe lângă faptul că sunt fricoasă, acum sunt și paranoică: mă gândesc tot timpul că psihologul a crezut și că sunt proastă. Fac eforturi foarte mari să-i dovedesc contrariul – prin orice mică acțiune la îndemână. Dar m-am programat. M-a invitat pe canapea, m-a servit cu un pahar cu apă, am pierdut 45 de minute să ne cunoaștem, asta în condițiile în care eu eram disperată să intrăm mai repede în problema, iar în ultimele 5 minute mi-a spus să merg acasă și să fac un exercițiu simplu înainte de culcare:

“Te bagi în pat, faci câteva exerciții de respirație, inspiri numărând până la 4, ții o secundă, expiri pe alte 4 secunde. Te relaxezi total, stingi lumina, închizi ochii și îți imaginezi că o lumină puternică, orbitoare îți inundă camera, apoi pătrunde în tine. Ești toată...numai lumina.

Pentru asta...am platit 200 de lei. Am plecat gândindu-mă cu groază că vine seara.

Alexandra

Am plecat de la job spre casă gândindu-mă cu groază că vine seara și nu știu dacă o să am ce să mănânc la cină. Am o prietenă - pasionată de travel – care mi-a spus că tăiței ăia subțiri, noodles, sunt făcuți dintr-un fel de aluminiu care poate fi fiert. N-au văzut apă și făină în viața lor. N-am dormit toată noaptea trecută gândindu-mă că-i mâncasem la cină, cu legume la tigaie. Și-i luasem de la raionul cu alimente bio. Îmi imaginez că sunt plină de aluminiu pe interior, că mi se descompun organele, unul câte unul. Reclama la brânză aproape că m-a convins că e 100% sănătoasă, de la țară, dar eu nu cumpăr nimic doar pentru că văd o reclamă catchy. Întâi citesc cu atenție eticheta. Și pe spatele pachetului de brânză scria că e plină de E-uri, amidon și nitrat de sodiu.

Vânzătoarea

Doriți pungă?

Alexandra

Nu, mulțumesc.

Prin câte mâini or fi trecut și pungile alea....

Vânzătoarea

Astăzi avem oferta la carnea de pui...

Alexandra

Nu, mulțumesc!

Vânzătoarea

...de casă...

Alexandra

Nu, nu, mulțumesc, nu! V-am zis...nu! Doar asta...

Vă spun sincer, mă tem că nu o să mai am ce să mănânc și o să mor de foame. Cea mai mare frică a mea e ca o să mor de foame. Nu de vreo boală, nici de bătrânețe. De foame. Mi-e teamă că tot ce știam despre mâncarea sănătoasă e un fals, că o să descopăr ceva înfiorător și că nu o să mai pot să mănânc. Și o să mor de foame. Am avut o zi de rahat încercând să-mi găsesc ceva sănătos de mâncare. Simt cum mă cuprinde disperarea de fiecare dată când vine ora mesei. Iar la job nu mănânc niciodată cu colegii; au cele mai sinistre locuri în care iau prânzul. Simt cum, pur și simplu, mi se lipește stomacul de șira spinării, de foame.

Mi-e foame, iar rafturile sunt pline de mâncare contaminată. Vor să ne extermină în masă, să reducă populația într-un mod subtil, elegant și care să nu lase dovezi. Ne oferă ceea ce ne place noua cel mai mult: mâncare. În cea mai otrăvitoare formă a ei.

Mi-am cumpărat o caserolă cu afine bio, dar habar n-am dacă eticheta aia e alt fake, dacă sunt stropite cu substanța aia otrăvitoare despre care se vorbește la știri. Aia pe care n-o spăla nici apă. O colegă de muncă mi-a spus că spala fructele cu dezinfectant. Ca să fie sigură. N-am auzit în viața mea așa ceva, dar trebuie să recunosc că am luat în calcul și varianta asta. Cu cât mă apropii mai mult de casă, cu atât devin mai anxioasă. Nu știu dacă o să pot mânca afinele astea - sau o să mă culc iar cu burta goală. Nu mai suport, am avut o zi de rahat!

Raluca (vorbește cu intonația crainicelor de știri)

Doamnelor și domnilor, bine ați venit pe tărâmul tuturor posibilităților: Nu, nu America, spitalul. E posibil să nu avem dezinfectanți, să vă cumpărați singuri medicamentele, injectabilele și ustensilele necesare operației pentru care tocmai ați fost programat? Este, sigur că da. Totul este posibil.

Aflat aici pentru o banală operație de apendicită, un copil cu o situație materială modestă nu și-a mai revenit din anestezie, în timp ce o femeie în vârstă de numai 26 de ani, însărcinată în luna a 9-a, a fost trimisă acasă – pe motiv că nu au locuri libere în spital, iar până la naștere... mai e mult timp. Femeia a murit în urma nașterii “neașteptate”, în condiții precare, pe bancheta din spate a microbuzului cu care se îndrepta spre casă.

Așa ar suna un buletin de știri din sănătate prezentat de mine.

Nicoleta

(fundal cu ticăit enervant de ceas)

Lucrez la etajul 7 într-o clădire de birouri din sticlă. Se vede tot prin pereții ei, evident, și chiar și liftul e exterior, urci și cobora în timp ce vezi afară. Cum ia puțină înălțime și nu mai am contact cu strada, cu betoanele, cu oamenii..mă cuprinde anxietatea. Nu suport înălțimile. Mi-e frică de înălțime și asta m-a făcut chiar să mă gândesc să îmi schimb locul de muncă. Nu poți să te duci la job și să le spui să îți facă un birou special, nu, la parter. Nu poți să le spui că ți-e frică de înălțime și trăiești zi de zi cu frică în oase.

Da, am frica în oase. Plec de acasă și tot drumul mă gândesc că trebuie să urc iar până la etajul 7 și să petrec acolo 9 ore.

Părinții

Nico, ce faci, mama? Cum e cu munca? Se mai aude ceva de promovare aia?

Nicoleta

Eu așa sper, nu știu încă. Ar mai fi cineva cu care concurez, vedem.

Părinții

Uite, tata s-a întâlnit cu domnul Marin, știi, ne-a zis că fiică-sa, Diana, e foarte bine, e la Curtea de Conturi.

Nicoleta

Ah, dar asta numai despre fiică-sa vorbește, de fiecare dată când vă întâlniți? Că mereu vă spune același lucru, de promovarea ei. Numai eu aud asta de 10 ani, deci nu a făcut nimic nou, se lauda cu o reușită singular, de acum o mie de ani. Și voi îmi tot spuneți asta.

Părinții

Știi, puiu' meu, dar...na, am vrea să ne mândrim și noi cu promovarea ta, să-i rupem gura!

Iulia

Mi-e frică de mor. O să înnebunesc de frică. Nu pot să sting veioza. Știu că e rușine să dormi - la 30 de ani - cu veioza aprinsă, e rușine și la 5 ani, dar nu pot altfel. Încerc să fac ce-mi spune psihologul, dar frica e mai puternică decât voința. Doar rușinea e mai puternică decât frica. Uneori. Trebuie să existe o altă soluție să pot să sting lumina asta, să iau perna în brațe și să dorm, pur și simplu. Așa cum n-am dormit niciodată. Fără întreruperi. Mă gândesc eu la ceva. De-asta am venit și aici. Să-ncerc...orice.

Raluca

(Sunet difuz de ambulanță, pe frondal)

Mi-e frică de boli. Când eram mică, bunica îmi spunea tot timpul că mă îmbolnăvesc **dacă**. Dacă nu mănânc tot, dacă pun mâna pe câini, dacă nu mă spăl după ce mă joc în nisip, dacă mă țin de mâna cu vecina – care are gripă. Cam din orice m-aș fi putut îmbolnăvi. Zi de zi mă trezeam întrebându-mă dacă nu cumva am deja o boală ascunsă.

Mă înnebunește ideea că ar trebui să ajung vreodată în spital. Îmi imaginez cum nu îmi prinde o anestezie, cum sunt lăsată să aștept cu orele pe holuri, cum doza de anestezic e prea mare, cum ajung în comă și aud tot, dar nu pot să spun nimic. Mi-e frică de mor. Mi-e frică de asistente, de doctorii care nu au răbdare cu oamenii ca mine. Fac orice să nu se lege bolile de mine. Mă duc la analize și la controale de rutină...aproape în fiecare lună. Și mereu mint că n-am mai fost de anul trecut. Mă caut și-n tălpi. Ultima dată când am fost la dentist m-am întrebant dacă nu cumva ne spală pe toți cu aceeași periuță. Știți? Periuța aia electrică, aia cu care se face periajul final. Nu cred că au un infinit de periuțe electrice – pentru fiecare.

A tras firul din suport, a ieșit mânerul și am văzut cum, la capătul lui, rânjea periuța la mine. Am deschis gura, dar tot timpul cât m-a periat... m-am gândit cum funcționează periuța aia. Îi schimba capătul, cât de des? Sunt capete din plastic, de unde au atâtea, de ce nu se trece periajul pe factură, la final, dacă e de unică folosință. De-astea...

Am plecat de acolo - și timp de o săptămână m-am gândit obsesiv la HIV. Am fost la analize, dar imediat ce am descoperit că sunt sănătoasă...am început să mă gândesc că poate nu am căutat unde trebuia. Poate îmi fac o serie de analize, ies bune, dar nu le fac fix pe alea care ascund o problemă. Poate am o boală despre care habar nu am – pentru că nu știu de existența ei, în general. Caut în permanență pe internet tot felul de informații despre boli rare.

Bunica are metodele ei să mă convingă că trebuie să mă vaccinez contra...tot ce se poate. Anual fac cel puțin unu-două vaccinuri. Nici nu știam că există atâtea. Am fost vaccinată inclusiv de malarie, împotriva febrei tifoide, difteriei, tetanosului și poliomielitei, de parcă m-ar fi expediat în țări exotice. Am ajuns să mi se pară ciudat dacă trece anul și nu sunt înțepată cel puțin în ambele mâini, dacă nu și într-un picior.

Bunica

Puiu' lui buni, te-ai vaccinat antigripal? Că e teroare, vine frigul și nu poți să știi la ce te aștepți!

Raluca

Nu prea stau eu pe afară, prin frig, bunica. Sunt toată ziua la muncă.

Bunica

Și analizele să le faci, te roagă bunica, să fiu eu liniștită.

Raluca

Mă simt bine...și am făcut o hemoleucogramă completă.

Bunica

Eu te cred, dar știi cum e, toți se simt bine până cad - și aia a fost. Trebuie să ne căutăm, n-avem de unde să știm ce e în neregulă. Tu ești bine, dar boala lucrează perfid. Și hemoleucograma aia...nu îți arată tot ce trebuie. Bunica se gândește la tine, hai, te rog, ca să fiu și eu liniștită. Nu se știe ce boală lucrează ...

Raluca

Mi-e frică de boli. Nu vreau să mor de la o boală. Pot să mor din orice altă cauză, subită sau nu, dar nu din cauza unei boli, să nu trec prin spital, prin chinuri.

Nicoleta

Pe măsură ce mă împotriveam mai mult înălțimilor, tot mai sus ajungeam. În fiecare an eram cu un etaj mai sus. Am obosit. Mă obosesc scările, atunci când mi-e prea frică să urc cu liftul, mă epuizează frica, de fiecare dată când iau liftul. Mi-e frică.

De la discuțiile din lift cred că mi se trage

(Nicoleta poate povesti - imitând ea celelalte personaje, sau ele pot să apară, într-un cadru separat de lumină, într-o scenă de sine stătătoare)

Colega 1

Neața, Nico, ce faci?

Colega 2

Ai auzit că pe Olteanu o promovează? O face manager pe departament! O să fie cu un etaj mai sus.

Colega 3

Șeful pe achiziții are o achiziție nouă. O asistentă personală. Am auzit că a cerut birou separat, se mută din open-space. Vrea ceva cu geam opac...sau fără geam, dacă se poate. Ca să nu stăm cu ochii pe ce face el cu achiziția lui.

Colega 1

Și ea e deja un etaj mai sus, așa, deodată?

Colega 2

Păi? Cum altfel? Nu toată lumea urcă pe scări, în viață, unii o iau direct cu liftul.

Nicoleta

Eu tac. Stau cu căștile în urechi, dar cu sonorul oprit. Ca să nu ratez nimic.

Am 30 de ani, sunt obosită și mi-e frică. Mi-e frică să ies pe balcon la o țigară, să mă uit pe geam, mi-e groază să văd înălțimea la care am ajuns, dar mai ales gândul că nu sunt chiar atât de sus. Că mereu se poate mai sus...și peste toate astea, o promoveaza pe Olteanu...spune-le asta alor mei.

Alexandra

N-am mai mâncat afinele. Le-am spălat bine, m-am așezat pe canapea, am dat drumul la televizor, dar fix atunci spunea la știri...că România a importat afine infestate cu virusul hepatic A. Din Italia. Autoritățile au dezmințit, chipurile, zvonul, dar câte nu se mușamalizează acum?

(Alexandra arunca afinele la gunoi)

Nu mai mănânc. O să dorm o oră în plus, ca să suplinesc...lipsurile organismului.

Mă exasperează faptul că toată mâncarea e posibilă purtătoare de boala aia, v-am zis care, aia de care îmi povestea mama. și nu mai știu ce să fac, ce să mănânc, din ce să-mi iau nutrienții esențiali. Mi-e pofta de ciocolată, de o ciocolată cu alune și stafide, aș mânca o pizza mare – cu mult ulei picant, aș bea o cola, aș face un experiment nesănătos. Dar mama zice că oamenii care mănâncă sănătos au șanse duble să trăiască mai mult decât cei care mănâncă pizza și alte alimente injectate cu cancer. Mi-e foame, mi-e poftă și mi-e frică. Trebuie să fac ceva...

Iulia (vorbește la telefon)

Mi-a venit o idee. Îmi cumpăr o lumină de veghe. E o lumină mică, destul de discretă, și totuși suficient de puternică pentru a lupta cu întunericul. Nuuu, nu. O să o țin în priză de pe hol, ca să arate ca un spot. Să adorm cu ochii pe gresia luminoasă din hol, să știu că e acolo. Dacă mă trezesc peste noapte, să nu fie întuneric complet. E în regulă. Nu e rușine...nu e nicio rușine să cauți lumina.

(instaleaza lumina de veghe)

Stai aici, înfipță-n priză. Nenorocire de jucărie. ...

(stinge lumina,se bagă în pat. Stă puțin, se ridică, reaprinde lumina)

Păi, la ce să m-ajute asta? Nu, nu pot să renunț. Chiar n-am cum. Am neaparată nevoie de lumină. Sunt toată..numai lumină!

Dana

Fostul meu psihoterapeut mi-a spus că iubirea nu te face o femeie ușoară, nici faptul că bărbații te complimentează pentru cum arăți. Important e să te aprecieze - în primul rând – pentru altceva. Sau...și pentru altceva. Nu pot și nu vreau să fiu îmblânzită, trebuie să dețin controlul, în puii mei. Să fiu sigură că nu mă vede nimeni altfel decât vreau eu să mă vadă. Dacă tata a spus să nu fiu ușuratică, nu o să fiu! Dar, recunosc, uneori mi-ar plăcea să mai fiu și așa. Măcar din când în când, așa. Ok. Bine. Mai des. Poate îmi fac cont pe Tinder. Și mi pun la profil o poză în care să fiu rujată, decoltată, coafata și cu zâmbet disponibil. Și cu replici ieftine, măcar de amuzament – merită să-ncerc și asta.

Raluca si asistenta

Asistenta

Alooo, domnișoară, păi? Ce facem aici? Mă-nveți meserie?

Raluca

Nespălată pe cap, cu un halat din fleece mov, bine strâns la mijloc, și o pereche de papuci de cauciuc, asistenta nu asculta nimic din ce încercam să-i spun:

Raluca

Slăbiciunea asta e de la lipsa de calciu, e o cădere de moment. Nu de glucoză am nevoie, acum. Am caderi de calciu...eu!

Puteam să am și alergii, și diabet, și steatoza hepatică: ea știa un singur lucru – perfuzie cu glucoză. Pe-aia a-nvatat-o, p-aia o pune la toată lumea care stă la rând la urgențe. Ce să deschid gura să-i spun ceva, că imediat m-a retezat cu agresivitate. Nu mai zic că se uita la mine cu o ciudăăă.

Cine dracu m-o fi pus să mă duc la spital de stat? Din principiu nu mă duc. Am număr de la urgențe de la un spital privat. Ca să nu mă prindă nimic nepregătită. Dar uite că...m-am gândit că nu e mare lucru, o slăbiciune după o zi lungă de muncă...zic.hai că mă duc aici, în drumul meu, la spitalul de stat. Că nu rămân peste noapte, văd ce și cum – și plec. Și uite ce pățesc. Ceasul rău.Mă-ntâlnesc cu asistenta asta ...hai că nici n-are rost să mai vorbim.

Ce vreau să spun e altceva. Vecinul meu, domnul Marin, a ajuns la urgențe – tot așa, se simțea slăbit, și i-au pus perfuzie cu glucoză. Nu stiu daca ati patit. În 40 de minute au rezolvat cazul. Domnul Marin era diabetic, dar nu l-au lăsat să spună nimic. *Haideți, doamnă, lăsați-ne să ne facem treaba, așteptați-l afară*, i-au zis nevaste-sii; n-a apucat femeia să le spună că e diabetic. Evident, ele n-au avut nici urmă de vină. Au întrebat dacă suferă de vreo afecțiune , dar nu le-a răspuns nimeni. Așa se spala pe mâini mereu. Au curățat patul și s-au “întins” puțin, erau obosite, tura de noapte e grea.

Am plecat acasă, am mâncat o ciocolată... și mi-am revenit. Cine știe ce stafilococ mai luam din perfuzia lor? Și-așa m-am luptat 3 ani cu stafilococul auriu, am scăpat de el cu un vaccin scump.Dar am rămas cu frică de buboae și boli dubioase – aferente. Mereu mă ia anxietatea când mă duc la analize și alte controale. Chiar dacă sunt bine, când mă întorc acasă încep să mă gândesc la ce boli aș putea dezvolta până la următoarea serie de analize. Mi-e foarte frică!

Nicoleta

Dar nu mai vreau să-mi fie. Trebuie să-nțeleg că pot alege singură înălțimea la care vreau să fiu. Că pot să schimb etajul, domeniul, jobul, funcția, priveliștea. Că nu trebuie să fiu la înălțimea așteptărilor celorlalți, ci la înălțimea care mă face pe mine fericită. Că nu trebuie să ajung CEO până la 35 de ani – dacă eu vreau să fiu mintea creativă din spatele web designului. Dacă asta mă face fericită. Sunt obosită... pentru că m-am cocoțat mai sus decât aș fi vrut cu adevărat să fiu. Ca să-mi demonstrez că pot, ca să le demonstrez și lor că pot. Și-am lăsat în urmă ce conta.

(Nicoleta e pe acoperișul clădirii de birouri, se uita în jos)

Olteanu a fost promovată. N-am reușit să urc destul, se pare. Nu. Nu contează. Eu sunt cine vreau să fiu, sunt împăcată cu mine și doar pe mine trebuie să mă mulțumesc.

Gata cu frica de înălțime. Dați-mi o parașută, vreau să cobor.

Alexandra (sună la restaurant - pentru o comandă)

O pizza quattro formaggi, un burger cu cartofi prăjiți și praf de usturoi, o porție de clătite cu dulceață de afine, un profiterol și... Pofțim? Da, aș dori și ceva de băut. Da, o cola ar fi perfectă. Nu, nu zero, normală. Nu, nu am mai comandat niciodată de la dumneavoastră. Probabil de-asta nu mă găsiți în baza de date. Ok, notați adresa.

Da, am comandat mâncare "nesănătoasă". Nu îți învingi temerile decât dacă le înfrunți. Dacă ți-e teamă de gândaci, lasă-i să urce pe tine, să te mișune. Când o să vezi că nu se întâmplă nimic, atunci o să treacă. Dacă mi-e frică de boala aia al cărei nume nu trebuie rostit, și de mâncarea nesănătoasă, dacă ți-e frică, în același timp, și că rămâi nemâncat sau ca toată mâncarea e nesănătoasă, inclusiv aia bio, atunci trebuie să o mănânci. Să te îndopi cu ea, să faci o baie, să te uiți la un film, să te culci și să te trezești a doua zi, bine-mersi. Nu s-a întâmplat nimic. Ești în regulă, o pizza n-a omorât pe nimeni. Cred. Sau n-am auzit eu –încă vreo știre de genul ăsta.

Alexandra

Alo, mama! Mănânc paste, burger, cartofi prăjiți în ulei îmbâcsit, beau suc acidulat și ...mă culc cu burta plină! Sigur mor mai repede de ulcer...decât de boala aia care începe cu C.

Mama

Eu te-am crescut cu drag și cu grijă...

Alexandra

Cu prea multă grijă, intelegi, mama?

Mama

...ca să ai o viață linistită și sigură...

Alexandra

Eu nu am o viață, mama, de niciun fel! Gata cu panica asta!

Mama

Alexandra, te roagă mama!

Alexandra

Hai, gata, mai vorbim, nu vreau să mănânc mâncarea rece. Noapte bună, noapte bună, mama!

Raluca

Ce am învățat de la psiholog. Între experiențe nefaste, frică și ipohondrie... există termenul de fricohondrie. Ceva justificat care a dat naștere la ceva mai puțin justificat, chiar inexistent. Fricohondrie. Așa mi-a spus psihologul să o botez. Să mă gândesc la ea ca la un personaj imaginar – dar pe care să îl am foarte clar conturat în minte: cum arată, cum se îmbracă, ce voce are, dacă are voce, și să îl pun la punct. Să-l educ. Ca pe un copil adoptat, cu drag, cu toate obiceiurile lui proaste. Fricohondria e o păpușă veche, găsită în pod la bunica, pe care mă lupt să o pun la punct – zi de zi. Pentru că e doar în mintea mea.

Dana

Adevărul e că..e chiar foarte tare să fii complimentată, să nu te simți jignită când bărbații de la locul de muncă te recunosc ca fiind mai mult decât creierul echipei – te văd frumoasă și îți apreciază schimbarea. Da, e chiar foarte tare! Să fii complimentată pentru stilul vestimentar, pentru cum îți stă părul, să te întrebe de unde ai pantofii , ce marcă e rujul – chiar dacă nu e vreo “marcă”. Și să accepți complimentele, să le primești și să te bucuri de ele și de tine. Fără să te simți femeie ușoară.

E cale lungă de la un ruj până la o femeie ușoară, măi tată! Mi-a luat ceva să înțeleg asta. Psihologul spune: “tu ești singura care decide dacă rujul te face – sau nu - femeie ușoară”.

Nicoleta

Când i-am povestit psihologului despre frica mea de înălțimi – și despre decizia de a-mi cumpăra o parașuta cu care să cobor puțin, până unde mă simt ceva mai confortabil, mi-a spus că dau banii degeaba pe lucruri materiale care să mă scape de responsabilitate. Că Soluția e gratuită. Trebuie doar să-mi dau voie să cobor puțin – ca să mă văd mai bine, de la un etaj mai jos, pe mine... cea de sus. Să nu mă mai ascund în spatele fricii de înălțimii – când, de fapt, frica mea e de succes. Ce ironie! Mi-e teamă să accept înălțimile, nu de ele în sine mi-e teamă, ci de faptul că m-ar putea plasa în ochii celorlalți ca fiind mai bună decât simt eu că sunt. O să mă împrietenesc cu frica asta, doar atunci am șanse să o manipulez.

Iulia

E mult mai bine de când am cumpărat lumina de veghe. E ca o priză mică, are atașat un chip de norișor – cu ochi, gură, foarte haioasă și ingenioasă invenție. Cred că e și foarte eficientă. Am probat-o doar ziua, ce-i drept, încă n-am renunțat la...veioza. Dar mă simt mai bine știind că am lumina de veghe, mă acomodez cu ea. Da, urmează să sting veioza și să dorm cu lumina de veghe. Urmează.

Mai vine cineva? Mai începe sesiunea asta? Bine că aici e gratuit...măcar.

Alexandra

I-am povestit psihologului de frica de mâncare. Mi-a spus că se numește cibofobie – și că urmarea ei, dacă nu mă dau pe brazdă, va fi să mor de foame. Literalmente. Adică să ajung să nu mai mănânc nimic...și să mor. Practic există șanse mai mari să mor din asta - decât din boala aia al cărei nume nu trebuie rostit, de care v-am povestit mai devreme. Cred că o să fac mai des comenzi la bistro-ul din colț. Sau poate o să merg să mănânc chiar acolo, din farfuriile lor, din care au mai mâncat și alții. Chestie pe care n-am mai făcut-o până acum.

Raluca

Am decapitat-o pe Fricohondra. Încet-încet...i-am rupt o mână, un picior...ieri, de exemplu, când am simțit că durerea de cap ar putea fi de la vreo boală gravă, i-am scos un ochi. Cu fiecare bucățică din ea care dispăre...parcă simt...cum trece toată frica asta. Când nu mai rămâne nimic din Fricohondra, atunci știu că am terminat cu cercul ăsta ieftin. Cerc ieftin, așa am decis să denumesc tot ce făceam până acum. Ah, ce bine e...

Dana

L-am sunat pe Dan. Eram convinsă că l-am pus pe fugă, că mi-a șters numărul – sau că îmi va răspunde tocmai pentru că l-a șters – și nu știe că sunt eu. Puteam să jur că nu mai e interesat să ieșim vreodată. Ce să vezi, s-a bucurat că l-am căutat. Și nici nu m-am simțit o femeie ușoară pentru că l-am căutat eu pe el. De fapt...mi s-a părut chiar cool. M-am simțit în control, cu inițiativa. Diseară ne vedem tot acolo, ca data trecută.

Nicoleta

Am coborât trei etaje mai jos. Am stat în hol și m-am uitat în sus. Am făcut la fel și când am plecat acasă. M-am oprit în fața clădirii de birouri în care lucrez ...și m-am uitat în sus. Am numărat șapte etaje și mi-am dat seama cât de sus am ajuns. Și că sunt în siguranță. Și că pot alege cum vreau: 1) să mă bucur de locul în care sunt; 2) să îl schimb oricând.

Mamă, tată, bunicule, bunico...și dragă Diana de la Curtea de Conturi, care asta faci de secolul trecut, ia vedeți-vă voi de treaba voastră, dacă tot sunteți așa ocupați și importanți, și nu va mai preocupați de promovarea mea! Vă e rușine cu mine? Puneți mâna și mințiți, sau spuneți-le celorlalți că am promovat bacul, acum vreo 12 ani, că tot atunci a promovat și Diana la Curtea de Conturi, dar săptămânal, când vă întâlniți, va spune taică-său vestea asta. Nu trebuie să fie vești noi, trebuie să fie bune! Succes!

Succesul înseamnă să reușești în ceea ce contează pentru tine. Nu există alte reguli, nici alte definiții. Nu există prea sus, nici prea jos. Nu poți spune asta despre ceilalți, o poți spune doar despre tine. Sau o poți spune și despre ei, poate, dar numai atunci când îi cunoști foarte bine și știi exact ce îi face fericiți.

Nu-mi plac oamenii care vor să fie plăcuți de toată lumea. Cred că sunt cele mai false persoane.

Ce contează pentru mine? Să urc, oricâte etaje ar fi, fără teama de a privi în sus, fără nevoia de a număra scările lăsate în urmă.

Iulia

I-am povestit psihologului despre faptul că port lumina de veghe în geantă, dar o folosesc doar ziua – sau împreună cu veioza. Încă nu pot să mă bazez doar pe ea. Mi-a spus că nu mă presează – și adevărul e că nu m-am simțit judecată. Dar mi-a mai spus și că, de ce aștept mai mult, de-aia va fi și mai greu. Amânarea duce, de multe ori, la renunțare. Cuvintele astea m-au motivat. Diseară o să dorm cu norișorul de veghe. Nu știu dacă îl las tot pe hol...poate îl bag în priza din dormitor, mai văd...mă mai gândesc. Dar diseară o să sting veioza. În întuneric... poate se pierde și frica asta. O ucid cu armele ei... Ucid frica de întuneric...cu întunericul.

(Heblu. Pe fundal se aude un ticait de ceas). Iulia e într-un spot de lumină, spotul se tot stinge și se aprinde. Iulia e vizibil anxioasă. Se reaprinde lumina mare)

Trebuie doar să găsesc ce alimentează frica – și gata. Lovesc acolo. Trebuie să mă gândesc bine, să rămân conștientă: gândacii nu urcă pe mine, e totul în mintea mea, nici tata nu mă mai face de rușine; nu dorm cu veioza de rușinea lumii și ca să nu-l dezamăgesc pe tata. Dacă o sting, o sting pentru că așa vreau eu. Fără frică, fără rușine. Pentru că așa vreau eu să fie. Pentru că sunt mai mult decât o frică. Și dacă nu o să pot să fac asta, simplu, nu o fac. Nu trebuie să explic nimănui, nu am demonstrații de făcut. Dorm așa cum mă simt eu bine. Până la urma...care e problema reală în a dormi cu veioza aprinsă? Nu e. Problema e alta: rușinea cu care mă lupt...sentimentul că nu-s destul de bună, că o veioză aprinsă mă face de rușine...și mai puțin bună în ochii celorlalți. Că nu-s perfectă.

Mai vine cineva? Mai începe sesiunea asta? Bine că aici e gratuit...măcar.

Alexandra

Toate fricile își au rădăcina în frica de moarte.. Din temă de moarte se naște orice teamă. De ce să-mi fie teamă de boala aia pe care o injectează ăștia în mâncare, dacă știu că boala nu mă poate ucide? Nu-mi mai e. Totul se rezumă la finalitate.

Raluca , la psiholog

Psihologul

Ți-ar mai fi teamă de boli, draga mea, dacă ai afla că ești pe listă scurtă a celor care trăiesc veșnic?

Raluca

Dacă mă gândesc la nemurire, să văd dacă mai simt teamă...față de orice, realizez că Fricohondra ar deveni un personaj inofensiv. Că n-ar mai exista, poate.

Că nu mi-e teamă de boli...mi-e teamă de unde pot conduce ele. Mă sperie durerea, mă gândesc că sunt prea tânără să simt durere, de orice fel. Mă gândesc câtă viața netrăita a rămas în mine. Mă gândesc că e mereu prea devreme să murim. N-am facut destule. Rezum totul la timpul limitat pe care îl avem de trăit aici, pe Pământ. Dacă țin cont de asta, în orice decizie iau , imediat fac alegerile bune, conform cu credințele și dorințele mele cele mai sincere.

Psihologul

Ai văzut Harry Potter și Piatra Filosofală, Raluca dragă? Să te uiți, imaginează-ți că ai avea acces la piatră, cântărește bine decizia, ce ai face cu ea? Ți-ar mai fi teamă? Te-ai mai gândi la finalitate?

Dana

Da...sentimentul pe care îl experimentăm atunci când ne gândim la finalitate, el e de vină. Dar nu el e *frica*. E altceva, încă nu știu ce. Dar nu e frică, doar o generează. Mi-ar mai păsa mie de frică? De ce ar crede tata despre mine? Mi-ar mai pasă dacă sunt femeie ușoară sau nu? De ce mi-e teamă? Grija imaginii perfecte, frica pentru felul în care ești văzut vine din teamă de moarte. Te gândești că ai trăit greșit, că n-ai trăit cum ai vrut, că ai vrea, poate, să fii altfel, dar viața e scurtă, nu e timp pentru atâtea experimente – și atunci te străduiești să trăiești corect, să ai o imagine bună, să îl mulțumești pe tata, să nu îl dezamăgești. Te gândești la orice, mai puțin la tine. Asta înseamnă să nu te iubești pe tine, ci o imagine. Așa cred. Și cred că imaginea ar trebui să fie cu adevărat o reflexie a sinelui, a ceea ce ești tu cu adevărat.

Nicoleta

Te gândești la orice, mai puțin la tine. Dacă aș ști că sunt nemuritoare...păi..(râde).

Sună ca în poveștile cu prințese. Ele află că sunt nemuritoare. Și perfecte. Da. Dacă aș ști că sunt nemuritoare...nu știu, probabil că aș avea timp să încep de la parter, să urc până la nori...să trec prin toate. Nu m-aș mai teme de înălțimi. Pentru că timpul ar fi de partea mea. Ar fi al meu. Eu aș fi timpul. Nimeni nu mi-ar spune că a trecut – și eu încă n-am ajuns un nivel mai sus. Nimeni nu mi-ar spune cât trebuie să stau la fiecare nivel, cât de repede trebuie să urc, cât mă pot bucura de fiecare treaptă în parte. N-aș mai dezamăgi pe nimeni, nu m-aș mai grăbi...nu m-aș teme, nu m-aș întreba dacă e prea devreme sau prea târziu...

Singurul nostru reper ar trebui să fie acela că nu suntem nemuritori, că trebuie să trăim așa cum simțim și credem că ni se potrivește. Fără teamă.

Iulia

Mă întreb doar dacă întunericul de care mi-e frică e necunoscutul. Da, adevărul asta e. Dacă aș fi nemuritoare, aș dormi cu lumina stinsă. Nu mi s-ar mai putea întâmpla nimic. Ce i se poate întâmpla *rău*... unui om căruia i s-a dat nemurirea? Ar putea înnebuni – la gândul că nu va exista un final. Unii ar putea înnebuni...

Ar bântui străzile – zi de zi, într-o repetitivitate infinită. Ca în filmul ăla, Ziua Cârțiței, știți, l-ați văzut? Phil, un prezentator meteo care e obligat de o furtună de zăpadă să își petreacă ziua de 2 februarie într-un orașel american, alături de producătoarea și cameramanul sau, trăiește la infinit aceeași zi. La început, faptul că se repetă aceeași zi Phil îl folosește în avantajul său, dar apoi își dă seama că este sortit să petreacă o eternitate în același loc. Practic –de a

doua zi Phil se trezește tot în data de 2 februarie, și a treia zi la fel... și tot așa, până ce înțelege că aceasta este ocazia să schimbe ceva - începând cu propria persoană.

Da, asta e! Trebuie să schimb ceva la mine. Felul în care mă privesc, felul în care mă cred că m-ar privi ceilalți dacă ar afla că dorm cu veioza aprinsă. Trebuie să schimb perspectiva.

Alexandra

Dacă aș trăi veșnic, aș mânca pizza și burgeri. În fiecare zi, da, în fiecare zi. Mi-aș umple burta cu cola și alte sucuri acidulate. Apa aș folosi-o doar ca să mă spăl. Pe de altă parte, medicul a spus că am mari șanse să mor de foame – în condițiile în care mănânc o dată la două zile, și atunci o portocală spălată cu dezinfectant. Și că am șanse mai mari să trăiesc – mâncând pizza, decât răbdând sau mâncând fructe înmuiate în dezinfectant.

Raluca

Nu mi-aș mai face analize, nu m-ar mai interesa ce boli există în lume, nici ce boli am eu. Pentru că n-ar mai trebui să le vindec, nici să trec pe la spital. Dacă aș fi nemuritoare, bolile ar fi doar o denumire, nu m-ar afecta. Pentru că n-ar mai conduce la moarte.

Dana

Cred că rușinea se naște din frică. Din frică de a recunoaște că ai anumite slăbiciuni. Nu vrei să râdă ceilalți de tine. Crezi că oamenii râd de tine doar când ai 16 ani, dar adevărul e că sunt mai tentați să râdă ...după 30. Pentru că devin mai răi, se agață mai mult de prejudecăți. Au mai mare nevoie de a juca forța.

În clasa a X-a am serbat prima și ultima dată Valentine's Day. Tata spunea că numai femeile ușoare au iubiți și ies la discotecă. La 16 ani. Adică... toate colegile mele. Eu trebuie să fiu altfel. Să-mi văd de carte și de ale mele, să fiu fată serioasă. N-am înțeles niciodată legătura între astea două problematici, dar...cine știe.

Una peste alta, am serbat și eu Valentine's Day. M-a invitat Cristi în oraș. Cristi era cu un an mai mare decât mine, în clasa a XI-a. Mi-a lăsat un trandafir în bancă, de care legase un bilețel” **Would you be my Valentine”?** **Cristi, XI B.** Am crezut că vrea cineva să râdă de mine. M-am făcut că nu le-am văzut, voiam să pară că n-am observat, că nu mă interesează, să nu cumva sad au motive de amuzament cuiva. Eram entuziasmată, dar nu arătam asta. Pentru că nu știam dacă era pe bune. Poate era doar o glumă proastă a colegilor mei. A trecut ziua, toată lumea se comportase normal, deci era pe bune. Așa că m-am dus la XI B. Cristi mă remarcase la un concurs de Debate.Și eu îl știam pe el, tot liceul îl știa, între noi fie vorba. Nu pentru că era o frumusețe rară, dar era cel mai deștept.

M-a invitat la un restaurant foarte scump, cel mai scump din orașul nostru. Am stat la o masă, la geam. Stăteam amândoi în liniște, cred că fiecare se gândea ce să spună pentru a-l impresiona pe celălalt. Mă rujasem și mă dădusem cu cremă în obraji, să miros frumos. A comandat o pizza și o doză de Cola. Pentru amândoi. Doar de atât i-au ajuns banii. A plătit din banii pentru dentist, strânși de părinții lui. Mi s-a părut romantic. Am mâncat repede, nu voiam să bată la ochi că ajung târziu acasă. Tot ce-mi spunea tata despre femeile ușoare pălise. Nu m-am simțit deloc ușoară, nici mai prejos. M-am simțit fericită.

Nicoleta

Toate fricile noastre sunt - de fapt – temerile părinților noștri, ale bunicilor și străbunicilor noștri - plasate acum în cârca noastră. Nu mie mi-e teamă de înălțime, ci părinților mei le e teamă pentru mine. Și-a început să-mi fie și mie. De rușine. Am preluat teama asta și am privit-o ca fiind a mea. Mă gândeam că n-o să fiu la o înălțime suficient de potrivită pentru că părinții mei să mă vadă când iau coroniță. Sau ca o să fiu, dar n-o să merit înălțimea aia. Nu e târziu. Pot să mă tratez de înălțime. De-asta sunt aici, cu voi.

Iulia

Mai vine cineva? Mai începe sesiunea asta? Bine că aici e gratuit...măcar.

Mi-au transpirat mâinile, aveam o senzație de îngheț pe șira spinării, m-au cotropit miriapodele, lumina aia de veghe nu face nimic. Am plâns în hohote, simțeam că mi se deschide cutia toracică, simțeam că mă dezmembez. A fost o încercare care m-a doborât. Când mi-am simțit corpul sleit, am realizat că nu fac decât să duc mai departe credințele tatălui meu. Am decis că voi dormi cu veioza aprinsă. Nu, nu mi-e rușine, ar trebui?

(fragmentul poate fi reprezentat și fără cuvinte. Iulia se bagă în pat, se foiește, plânge, reaprinde lumina, se calmează, adoarme).

Alexandra – e acasă, pe fotoliu, înconjurată de mâncare

Ce bine e să mănânci. Acum înțeleg de ce e place oamenilor atât de mult să mănânce. Pentru că mâncarea e foarte bună. E gustoasă. Îți oferă o senzație de bucurie viscerală. Mănânc de toate. Uneori, sinceră să fiu, mănânc până mi-e rău. Stomacul nu e încă obișnuit, dar îl obișnuiesc eu. Nu treptat, că nu e timp, îl forțez puțin. Dacă eu pot, poate și el. Când nu comand de la bistro, mănânc la restaurant. În farfuriile în care au mâncat și alții. Mănânc mâncare foarte diversă, mereu încerc ceva nou, dar burgerii și pizza sunt felurile mele preferate de mâncare. Am chiar și zile în care mănânc la birou, cu colegii, mâncare din locuri nesigure. Îmi place teribilismul ăsta, e ceva ce-mi dă adrenalină.

Raluca

Mi-am dat seama că ești mai bolnav atunci când te cauți. Da, dacă vrei să îți găsești ceva, mereu e ceva de găsit. O anemie, niște nisip la rinichi, ceva...tot găsești. Am terminat-o cu analizele. Îmi plac extremele, da, am nevoie de așa ceva în viața mea. Pe Fricohondra nu o iei cu binișoru', n-ai cum. Îi dai drumu' pe ghenă, direct.

Bunica

Raluca, ți-ai făcut analizele, iubita lu' bunica?

Raluca

Nu, buni, anul ăsta nu le fac. Stai liniștită, sunt bine, n-am nimic.

Bunica

Cum poți să știi că ești bine, dacă nu le faci?

Raluca

Simt!

Bunica

Vrei să mă necăjești? Dacă te îmbolnăvești?

Raluca

Tu mă îmbolnăvești, bunico!

Dana – la oglindă

O să port o rochie roșie, sandale cu toc înalt, îmi fac bucle, cred. Hmm, da, bucle îmi fac. Și mă întâlnesc du Dan. O întâlnire normală, ca între noi oameni normali, în care unul dintre ei nu inventează lucruri și nu dispare de la masă – în toiul cinei. Nu mai merg îmbrăcată în haine largi, nu mai încerc să acopăr nimic. Sunt dovada vie că există femei frumoase și deștepte – și că nu trebuie să fii “ori-ori”. Dacă până și sucul poate fi 2 în 1, nu poate fi o femeie?

Nicoleta – vorbește că în cadrul unei conferințe motivaționale, poate să apară, aici, ca un coach

Mintea e parașuta mea, barometrul înălțimilor mele. Ea mă coboară și mă urca, deci cu ea trebuie să am o discuție serioasă. Indiferent la ce înălțime te afli, important e cum te simți acolo. Asta e important, atât. Nu înălțimea în sine, nu să vadă alții că ești acolo. Poți fi mai sus, mai jos, poți ajunge în vârf. Nu contează atât de mult asta, ci cum te simți când treci pe-acolo. Dacă nu te simți fericit, degeaba.

(scurta pauza)

Dacă nu pentru tine cobori și urci, atunci e un efort zadarnic. Acum, când mă urc în lift apăs butonul 7. Atât. Mă duc acolo și nu mă mai gândesc dacă e locul potrivit, ci doar cum mă simt acolo. Eu. Fără filtrele părinților mei. Fără demonstrații. Sunt sus, dar nu sunt acolo unde-mi doresc eu, ci la etajul altora...o să schimb asta! Uităm că nu suntem nemuritori, renunțăm la ceea ce simțim și ne dorim, pentru a face lucruri pe care societatea ni le prezintă ca pe reguli. Ne ocupăm timpul cu orice, doar să nu ne gândim prea mult la noi, la cine suntem, la care ne e scopul.

Colega 1

Neața, pisi, ai auzit că....

Nicoleta

Nu, nu mai aud nimic.

Iulia

Să vă băgați în fund luminile de veghe, criticile, judecățile, prejudecățile, lecțiile de maturitate, rușinea pe care o dați mai departe – ca să scăpați voi de ea. Să nu mă mai întrebați dacă am rezolvat problema **aia**. Da, am rezolvat-o. Dar nu așa cum vreți voi. Ci așa cum îmi face mie bine. Dorm cu nenorocita aia de veioza aprinsă. Da, DORM CU VEIOZA APRINSĂ! Am 30 de ani și dorm cu veioza aprinsă. La fel cum voi dormiți în pijamale în dungii, în chiloți cu buline, în tricouri rărite și lărgite, la fel cum purtați șosete albe la costum și pantofi negri, cum vă e frică de câini și de căpușe. Și de orice vă e frică vouă. Da, uite așa..eu dorm cu veioza aprinsă. De ce trebuie să fie asta o problemă? Doar pentru că așa ni s-a spus...că e rușine. E rușine să îți fie frică. E rușine să știe lumea de obiceiurile tale. Un rahat...

Alexandra

Aș vrea să existe o pastilă...

Raluca

Care să te ajute să nu mai simți nimic.

Dana

Să nu te mai preocupe lucrurile cu greutate

Nicoleta

Să te poți gândi la orice...fără să te doară

Iulia

Să anihileze tot ce înseamnă emoție.

Alexandra

Să devină totul informație.

Raluca

Atât

Dana

Să n-ai nicio tresărire

Nicoleta

Să trăiești emoțiile pe mutește

Iulia

Ca și cum dai drumul la radio, dar îi oprești sonorul...

Alexandra

Ca și cum privești lumea de afară printr-un geam de termopan – fără să auzi nimic. Viața e fără sonor, nu auzi, nu știi, nu simți, nu doare...

Dana

Ca atunci când vezi un film alb negru, fără subtitrare, iar televizorul are purici...

Nicoleta

Oprești vocea lumii.

Iulia

Încearcă să privești lumea printr-un filtru de sunet și culoare. E atâta liniște...nu se aud mașini, nu se simte agitația oamenilor, nu huruie tramvaiele, lucrurile stridente scad în intensitate.

Alexandra

Trăiește ca un orb. Sau ca un surdo-mut. Nu vezi, nu auzi, nu poți vorbi decât prin semne. Asta înseamnă ochi mai feriți de tragedie, de urâtenie, suflet mai ferit de răutatea cuvintelor care vin spre tine ca niște săgeți. Pentru că nu le mai auzi...

Dana

Vezi doar o gură care trăncăne neauzită...

Nicoleta

Ești mut și tot ce poți oferi sunt gesturi simple, prin semne. Fără justificări ample. Dai din mâini...ca și cum ai înota prin mulțime. Nu auzi, nu vezi, nu...

Iulia

Da...să privești viața fără sunet. Câtă liniște se face. Simți? (pauză) Simți? E un calm care pătrunde în tine. Rămâne ca un blank. Fără emoții. Auzi liniștea?

Alexandra

Fără emoții puternice, cel puțin. Ca și cum ai fi anesteziat. Ești treaz, primești informația, știi tot ce se petrece în jur, dar nu simți nimic. Nu ți-ar mai fi frică. Mâncarea ar avea doar gust, nu și emoție...

Dana

Femeia ușoară ar fi doar un concept abstract...lipsit de importanță

Nicoleta

Nu ți-ar mai transpira palmele când ai fi la înălțime...

Raluca

N-ar mai dura nimic...n-aș mai simți teamă de boli, Fricohondra ar fi doar o bobină de mohair necroșetat...

Iulia

N-aș mai face distincția, în suflet, între lumină și întuneric. Ar fi doar o zi și noapte. Culori pentru ochi. Atât...

N-ar mai fi frică. N-ar mai fi rușine. Aș fi doar eu, așa cum sunt. Eu și veioza mea. Ca două prietene bune care se completează. Una pesimistă, cealaltă mereu optimistă, raza de lumină.

Alexandra

Fricile vin și trec. Suntem siguri că ne-am vindecat, dar ele apar din senin, la primul impuls exterior. Sau credem că ne doboară și, surpriză, descoperim cât de bine le facem față. Cât de puternici suntem.

Dana

Cât de multe putem schimba dacă privim adânc în noi...

Nicoleta

Dacă nu mai suntem sclavii minții noastre

Raluca

Dacă ne împrietenim cu demonii noștri...

Iulia

Dacă ne iubim mai mult și ne judecăm mai puțin...

Mai vine cineva? Mai începe sesiunea asta?

Monologul va fi spus de către toate personajele, cu continuitate, ca și cum ar fi spus de un singur personaj. Trecherile nu vor fi sesizabile. O voce comună tuturor fricilor.

Monolog final

Strig! Strig - pentru că vreau să fiu auzită! Vreau să-mi aud vocea cum răsună. Vreau să nu mă mai sperii de vocea mea – în întuneric. Vreau să dansez cât mă țin picioarele, să urlu și să dansez. Să mă acopere muzica, să port tocuri care să-mi facă picioarele lungi și subțiri.

Vreau să vorbesc cu gura plină. Să sun acasă și să urlu în telefon "cât de bună e pizza asta artizanală"!

Să dobor înălțimile, să iau lecții de zbor, să sar cu parașuta și să strig până răgușesc.

Să strig în urechile rămase din Fricohondra. Strig! Strig - pentru ca strigătul mă mă face să plâng, dar e un plâns benefic, mă ajută să descarc tensiunea; strig pentru toți cei care n-au gură. Care și-au cusut gura cu firele rușinii, care n-au limba, care urla pe mutește, cu disperare, ca în vise, și nu reușesc să se audă. Care își înghit cuvintele, care se îneacă în propriul urlet neauzit de nimeni.

Strig pentru toate fricile, pentru toți cei care au tăcut până acum. Pentru fricile ascunse, pentru cele neconștientizate. Strig până când o să mă auziți toți, strig până când frica o să se spargă în pieptul meu. În mii de bucăți, ca o oglindă în care dai cu pumnul – pentru că nu îți place ce vezi.

Strig până când frica o să-mi părăsească trupul, până când se va face praf, scrum și țândări. O să o înăbuș în propriul fum. O distrug cu armele ei. Cu mâncare. Cu întuneric. Cu cea mai mare înălțime la care pot să urc. Cu sfidare pentru falsele simptome. Cu ruj ieftin și strident, cu tocuri înalte. Da, o distrug cu forța cu care m-a înzestrat atâția ani, cât a trebuit să îi fac față, cât mi-am aruncat gura în viscere, ca să fiu sigură că nu mai spune nimic. De rușine.

Strig! Strig până când nu mai am ce spune; până când frica devine o emoție muta. Paca când nu mai am glas. Strig! Strig până când îmi aud vocea în stomac. Până îmi sângerează emoțiile. Până mă fac bucăți.

Heblu

Pe fundal se reaude prezentarea grupului de sprijin, vocea vorbește foarte clar și foarte rar.

Bine ai venit! Acest grup de sprijin și auto-ajutor este conceput pentru a îmbina experiența colectivă, abilitățile de adaptare și ideile participanților grupului. Pentru că rezultatele să nu întârzie să apară, regula de bază este sinceritatea. Așadar, simte-te liber să lași aici toate grijile și fricile tale de zi cu zi. În doar câteva minute vom începe ședința. Relaxează-te, fii comod, respiră adânc și eliberează-te de orice emoție negativă. Ție...de ce îți este frică?

Fetele ascultă mesajul și continuă să aștepte. În maximum un minut, mesajul se repeta, însă nimeni nu intra în cameră.

Bine ai venit! Acest grup de sprijin și auto-ajutor este conceput pentru a îmbina experiența colectivă, abilitățile de adaptare și ideile participanților grupului. Pentru că rezultatele să nu întârzie să apară, regulă de bază este sinceritatea. Așadar, simte-te liberi să lași aici toate grijile și fricile tale de zi cu zi. În doar câteva minute, vom începe ședința. Relaxează-te, fii comod, respiră adânc și eliberează-te de orice emoție negativă. Ție...de ce îți este frică?

Iulia

Mai vine cineva? Mai începe sesiunea asta?

Lumina se stinge.